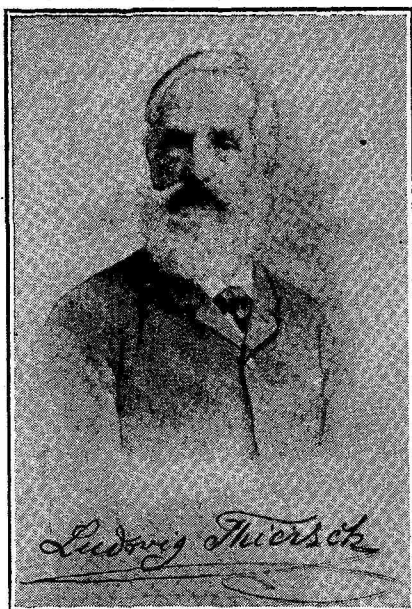

Λουδοβίκος Θείριτσος

Ο ἐν Μονάχῳ ἀποθανὼν ἀγιογράφος.

Δημητριάδην φωτογραφίας ὧν τῶν γλυπτικῶν του ἔργων πρὸς δημοσίευσιν.

Σπεύδω ν' ἀναφέρω τοὺς ἀντιπροσωπεύσαντας ἐπίσης τὴν νεοελληνικὴν τέχνην εἰς τὸ Σαλὸν ἐφέτος κυρίως Πάλλην, Μηλιάδην καὶ Γκέσκον, διὰ τὰ ἔργα τῶν ὁποίων δυστυχῶς ποῦ λείπει ὁ χῶρος νὰ ὁμιλήσω, ἰδίως τῶν δύο τελευταίων, οἱ ὅποιοι ἔτυχον τῆς τιμῆς νὰ γίνουν διὰ πρώτην φοράν δεκτοὶ εἰς τὸ Σαλὸν καὶ ὑπόσχονται πολλά. Οἱ Πάλλης, ὅπως πάντοτε, περιελήφθη εἰς τὴν κίνησιν τῆς ἀγορᾶς. Οἱ μικροὶ του πίναξ μετὰ τοὺς καλογήρους ἐπωλήθη περὶ τὰς 2,000 φρ.

Ζ. Παπαντωνίου

Ἐξ ἀνταποκρίσεως σταλείσης ἐκ Παρισίων πρὸς τὴν «Πινακοθήκην» ἀποσπόμεν τὴν ἐξῆς περικοπὴν ἀφορῶσαν νεαρόν Ἕλληνα ἐκθέτην τοῦ Salon.

Τὸ «Ἄσμα τῆς Ζωῆς» τοῦ Κωνστ. Γκέσκου, ὡς ἀποτελοῦν ἀκριβῶς ἐν ἄσμα τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία σήμερον ἐνδυναμουμένη καὶ αὐτὴ θέλει νὰ παρουσιάσῃ καὶ τι ἀριώτερον καὶ σοβαρότερον, δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ ἔργα ποῦ μπορεῖ κανεὶς—ἐκεῖνος ποῦ ἔχει τὴν παρατηρητικότητά καὶ τὴν καλαισθησίαν—νὰ τὸ παρίδῃ.

Τὸ «Ἄσμα τῆς Ζωῆς» τοῦ Γκέσκου τὸ ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἐκχύσῃ ἀπὸ τοὺς τόγους τῆς λύρας ἐνὸς ἀγωνιστοῦ, ἐνὸς γέροντος πατοῦντος τὸ τόξον καὶ ἐρευνῶντος εἰς τὰς χορδὰς διὰ νὰ συλλάβῃ τὴν ἁρμονίαν τῶν τελευταίων τῆς ζωῆς του ἡμερῶν, εἶνε ἀληθῶς ἀπεικονισμὸς ἐπὶ πάντων εἰς τὴν γηραιάν φθοιογενεσίαν τοῦ Ἀοιδοῦ, ἡ ὁποία βυθίζεται εἰς ἕνα ὁλόκληρον παρελθόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἀποσῇ ὅλον τὸ ἀληθινὸν σθένος διὰ νὰ φάλλῃ τὸ ἄσμα του.

Ἡ τόνωσις τῶν χειρῶν, ἡ θετικότης τῆς στάσεως καὶ κυρίως ὁ χρωματισμὸς εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ προτερόμηματὰ ποῦ ἀνοίγουν κάποιον φωτεινότερον δρόμον σὲ ἕνα νέον καλλιτέχνην, ὅπως εἶνε ὁ Γκέσκος.

Τὸν χρωματισμὸν του αὐτόν, τὸν εἶδα πολὺ κυβερνῶμενον ἀπὸ τὸν Ἡθικὸν σκοπὸν τοῦ Καλλιτέχνη.

Ἵσως τις μέσα εἰς τὴν γηραιάν μορφήν τοῦ γηραιοῦ Ἀοιδοῦ ἐπύθει νὰ ἴδῃ κάποιαν φωτεινότητα ἱεροτέραν καὶ κάποιον κορυφίον ἐνατενισμὸν πρὸς κάποιον ἰδαρικὸν σημεῖον ἐν ἑλευθεριώτερον, ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἀναγόμενα

εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ θέματος καὶ εἰς τὸν τρόπον τῆς ἐκφράσεως ὁ ὁποῖος διὰ κάθε καλλιτέχνην εἶνε ἴδιος, ἐναπόκειται εἰς αὐτὴν τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἐργάτου, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ συμμορφώσῃ τοὺς τύπους του σύμφωνα μετὰ τὸ συναισθητικὸν του. Οἱ χρωματισμοὶ του ὁμῶς ἐνέχει κάποια θετικότητα καὶ κάποια ἀλήθεια, ὅχι συνήθη εἰς τοὺς σημερινούς μας ζωγράφους. Καὶ εἰς τὸν χρωματισμὸν του αὐτὸν ἴσταιται μεταξὺ μᾶς μέσης κλίμακος ἀπὸ τὴν ὁποίαν δύναται νὰ βαδίσῃ ὅλους τοὺς δρόμους ὅταν θέλει.

Ὁ Γκέσκος φαίνεται νὰ ἀντελήφθῃ τὴν Ζωγραφικὴν τέχνην καὶ τὸν σκοπὸν τῆς καὶ ἂν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρουσιάζει εἰς τὸ Ἄσμα τῆς Ζωῆς ὡς σύμβολον, τὸ πολλαπλασιάσῃ εἰς τὸ μέλλον εἰς χαρακτηρισμοὺς καὶ συναισθήματα ἔτι ἀδρότερον, ἔτι φωτεινότερον ἀναντιρρότητος θὰ δρῇ δάφνας, καὶ μαζὶ μετὰ ἄλλα στοιχεῖα τῆς νεοελληνικῆς τέχνης ζωογονουμένη καὶ ἡ ζωγραφικὴ μας εἰς τὸ ἔθνος μας, θὰ ἐλαττώσῃ τὰ θλιβερά συναισθήματα, τὰ ὁποῖα δοκιμάζει κανεὶς, ὅταν ἐπισκεπτόμενος ὡς Ἕλληνα μίαν διεθνὴ ἐκθεσὶν δὲν εὐρίσκει ἐπαξίως ἀντιπροσωπευομένην τὴν Ἑλλάδα.

Θεοδ. Κυριαῖος

*

Εἰς τῶν συμπαθεστέρων ζωγράφων, συνεργάτης προσφιλεῆς τῆς «Πινακοθήκης», ὁ Νικόλαος Ἀλεκτορίδης ἀπέθανε ὑπὸ τὰς ὀδυνηροτέρας συνθήκας ἀγωνιώδους καὶ ἀδίκου θανάτου. Ἐκδραμὼν εἰς Βουλιαγμένην μετὰ φιλικῶν ὁμίλων, παρωτρύθη νὰ λουσθῇ καὶ τοὶ ἀγωνοὶ νὰ κολυμβᾷ εἰς θέσιν λίαν ἐπικινδύνου καὶ παρασυρθεὶς ἐπὶ νύκτι, ἀφ' οὗ μάντην ὁ ἀθλητικὸς τὸ σῶμα καλλιτέχνης ἠγωνίσθη νὰ σωθῇ.

Ὁ Ἀλεκτορίδης ἐγεννήθη ἐν Καισαρείᾳ ἐν Κων) πόλει ἤρξατο τῶν καλλιτεχνικῶν του σπουδῶν, μαθητεύσας παρὰ τῷ ἐκείνῳ Ἰταλῷ ζωγράφῳ κ. Ζοναρο. Τῷ 1893 ἦλθεν ὅπως ἐγκατασταθῇ εἰς Ἀθήνας, ἔκτοτε δὲ εὐργασθῇ μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ φιλοτιμίας. Αφοσιώθη εἰς τὴν τέχνην, προσπαθῶν νὰ φανῇ ἀντάξιος αὐτῆς. Ἡ ἐργασία του ἐδείκνυε διαρκῶς πρόοδον, τὰ τελευταῖα δ' ἔργα του ἀποδεικνύουν πόσον εὐρὸν μέλλον εἶχε.

Ἄνευ εἰδικῶν σπουδῶν κατόρθωσε χάρις εἰς τὴν ἰδίαν ἐπιμονὴν καὶ τὴν λεπτήν ἀντίληψιν νὰ παραγάγῃ πίνακας, ἐλκύσαντας τὴν προσοχὴν τῶν συναδέλφων του καὶ τῶν κριτικῶν. Τὰ ἔργα του, ἰδίως τὰ τοπία, πρὸς ἃ ἰδιαίτερον ἠσθάνετο ἀγάπην, ἦσαν μελετημένα, εἰλικρινῆ, γεμάτα φῶς καὶ χρῶμα. Εἰς ἐκάστην ἐκθεσὶν—καὶ ἐξέθετε ἔργα διαφόρων εἰδῶν τέχνης καὶ ἐπεξεργασίας: προσωπογραφίας, τοπία, ἀγιογραφίας, συνθέσεις, θαλασσογραφίας, ἔργα θετικῆς τέχνης καὶ ἔργα νεωτεριστικὰ—ἀπεκάλυπτε τις καὶ νέα πλεονεκτήματα. Ἰχνη-

Ν. Ἀλεκτορίδης

λάτει τὴν τέχνην, τὴν ἰδιότροπον αὐτῆν καὶ εὐπετὴν φύσιν. Τὴν κατέδωκε· πότε τὴν συνελάμβανε καὶ πότε αὐτὴ ἀφίπτατο τέλος θὰ τὴν κατέκτα, ἐὰν αἱ εὐγενεῖς αὐτοῦ προσπάθειαι, αἱ ὁποῖαι θὰ μετεμορφώοντο